

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 5 (398)
2022. gada
27. februāris

AVILAS TERĒZES, IGNĀCIJA NO LOJOLAS, FRANCISKA KSAVERA UN FILIPA NERI ATZĪŠANAI PAR SVĒTAJIEM - 400

Pirms 400 gadiem - 1622. gada 12. martā pāvests Gregors XV iecēla svēto kārtā vairākus svētos, kuru sadraudzību un aizbildniecību svinam pašreizējā liturģiskajā kalendārā.

Sv. Terēze no Avila (1515-1582), kuru pieminam 15. oktobrī, raksturojas ar gara stingrumu, dziļu jūtīgumu, mīlestību uz Jēzu un uz Baznīcu. Viņas mācība par garīgo dzīvi un lūgšanu izriet no Terēzes prātīguma, no kulturālās un garīgās izglītošanās, vēstulēm, sarunām ar lielajiem meistariem teoloģijā un garīgumā, vienreizējās uztveres, intensīvās askētiskās disciplīnas, kontemplatīvās meditācijas, īsi sakot, no atbildes žēlastībai, kas pieņemta dvēselē, kas bija ārkārtīgi bagāta un labi sagatavota lūgšanas praksei un pieredzei.

Terēzes liecībā cilvēka dvēseles brīnumi mistiskā darbībā atklājas pārsteidzošā veidā. Viens no šiem brīnumdarbiem ir mīlestība, kas sirds dziļumos izpaužas visdažādāk un vispilnīgāk. Tā ir mīlestība, kas beidzot

jāapraksta laulības jēdzienos, jo tā ir satikšanās ar Dieva mīlestības straumi, kas plūst lejā uz satikšanos ar cilvēka mīlestību, kas visiem spēkiem cenšas tikt uz augšu. Tā ir visciešākā uz vispēcīgākā vienotība ar Dievu, kas dota dvēselei pieredzēt dzīvojot virs šīs zemes. Tā izvēršas gaismā, gudrībā: gudrībā Dieva lietās, gudrībā cilvēka lietās.

Terēze māca par lūgšanas noslēpumiem. Viņai piemita māksla izskaidrot tos tādā mērā, ka viņa kļuvusi par vienu no lielākajām garīgās dzīves pazinējām. Vēsts par lūgšanu nāk kā gara dziesma un mūzika, kuru pārņēmusi žēlastība un kas atvērta uz sarunu ticībā, cerībā un mīlestībā.

Sv. Ignācijs no Lojolas (1491-1556), kuru pieminam 31. jūlijā, kā Dieva vadīts svētcēlnieks (kā mēdza sevi saukt) attīstījās no drosmīga laicīgas zemes bruņinieka par varoņīgu bruņinieku mūžīgajam Karalim-Kristum Jēzum. Radikālu atgriešanos pakāpeniski viņa veica kaujā gūtais ievainojums, ilgā atveseļošanās, svēto dzīves aprakstu lasīšana, pārdomas un meditācija

(turpinājums 3.lpp)

Svētdiena, 27. februāris. Parastā liturģiskā laikposma 8. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par Santu, Gaidu, Stefanu, Robertu, Eduardu, Emīliju, Gabriēlu un Leonīdu

Kopīgā ceļa pieredze (līdz 13.00)

15.00 Sv. Mise (bērniem) par +Antoņinu un +Jāni Studeniem un dzimtas mirušajiem

* * *

Paļāvības Dievmātes Bezvainīgās Sirds svētki kustības Pro Sanctitate vadībā

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 28. februāris.

8.00 Sv. Mise par Liliju Krederi

Otrdiena, 1. marts.

8.00 Sv. Mise par +Antoniju Indānu

UZSĀKAS LIELAIS GAVĒNIS

Trešdiena, 2. marts.

PELNU TREŠDIENA

8.00 Sv. Mise

16.30-18.30 Grēksūdze

17.30 Krusta ceļš

18.30 Sv. Mise par +Ivanovu Tatjanu

Šodien gavēnis un atturība no gaļas ēdieniem.

Pilnas atlaidas visās piektdienās par lūgšanas “Krustā sistā Pestītāja priekšā” dievbijīgu lūgšanu pēc sv. Komūnijas krustā sistā attēla priekšā vai krucifiksa priekšā, un par “Krusta ceļa” dievbijīgu nostaigāšanu ar meditācijām

Ceturtdiena, 3. marts.

8.00 Sv. Mise Veltas nodomā par dzīvajiem un mirušajiem

Piektdiena, 4. marts.

8.00 Sv. Mise par Regīnu Jakoveli

Jēzus Sirds litānija

17.30 Krusta ceļš

Sestdiena, 5. marts.

8.00 Sv. Mise par +Pēteri un +Valentīnu Sparāniem

Svētdiena, 6. marts.

Gavēņa 1. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par Tāru ģimeni “Rūgtās asaras”.

15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi

17.30 Krusta ceļš

18.30 Sv. Mise par +Aboliņu Mariju

Pirmdiena, 7. marts.

8.00 Sv. Mise par +Ojāru Kriumani

Otrdiena, 8. marts.

8.00 Sv. Mise par Nagļu dzimtas mirušajiem

Trešdiena, 9. marts.

8.00 Sv. Mise par +Leonu un Vītolu ģimenes nodomā

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 10. marts.

8.00 Sv. Mise par Imantas veselību
Novenna sv. Jāzepa godam

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Piektdiena, 11. marts.

8.00 Sv. Mise par Duku un Krastiņu dzimtām; Jēzus Sirsds litānija un novenna.
17.30 Krusta ceļš

Sestdiena, 12. marts.

8.00 Sv. Mise par +Mariju Ruščaku
Novenna sv. Jāzepa godam

Svētdiena, 13. marts.**Gavēņa 2. svētdiena.**

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
Novenna sv. Jāzepa godam
11.00 Galvenā Sv. Mise Eduarda nodomā
“Rūgtās asaras”.
15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi
17.30 Krusta ceļš
18.30 Sv. Mise par +Solvitu Jamonti

Atzīšanai par svētajiem - 400

(noslēgums no 1.lpp.)

žēlastības vadībā, dažādi etapi viņa dvēseles garīgajā gaitā. Tā bija radikāla novēršanās no sapņiem par pasaulīgu dzīvi uz pilnīgu veltīšanos Kristum.

Studiju gadi lika viņam izprast vajadzību pēc pamatīgas garīgās un intelektuālās sagatavotības iedarbīgam apustulātam. Viņam neizdevās īstenot savus evaņģelizācijas nodomus Svētajā zemē. Ignācijs paklausīja Dieva ierosmei sapulcēties Romā pie pāvesta. Ar uzticību Baznīcai kā raksturīgu iezīmi izveidojās Jēzus Sadraudzība, kas veikusi apustulātu Eiropā, sevišķi aizurot protestantisma izplati un ieviešot Tridentes koncila dekrētus. Tāpat arī citos kontinentos, sākot no tālākajiem reģioniem Austrumāzijā līdz nesen atklātajām zemēm Amerikā, šajās vietās izplatot ticību ar sludināšanu un mācīšanu, apbrīnojamām sociālām iniciatīvām un katru cita veida apustulāta veidu.

Sv. Ignācijs bija ne tikai lūgšanas cilvēks, bet arī mācīja lūgties, ievadīja citus būt par „kontemplatīviem darbībā.” “Garīgie vingrinājumi” atklāj viņa personīgo pieredzi; ar tiem viņš audzināja citus, sākot ar pirmajiem līdzbiedriem. Viņā redzam mistiķi, dziļu iekšēju dzīvi, kas noteica un virzīja visu viņa darbību. Viņš skaidri izjuta, ka „Dievs Tēvs licis viņu līdz ar Kristu, savu Dēlu” zem krusta smaguma, proti, izraisījis mistisko vienotību. Dienas laikā, nosvinējis „ar daudzām asarām” Svēto Misi, viņš tik ļoti piedzīvoja ciešu kopību ar Dievu, ka saukts par „kontemplatīvo darbībā.” Viņā redzam askētu, kas savu nenogurstošu kalpošanu pavadīja smagiem gandarījumiem, nakts lūgšanām un gavēšanu.

Kā svētceļnieks Dieva gribas meklēšanā, viņš centās šo gribu atklāt ar lūgšanas uzturētu „izšķiršanos.” Viņš mēdza ikdienas svinēt Misi un Dievam stādīt priekša'risināmu jautājumu, par to lūgties, lūdzot no Dieva „apstiprinājumu” savam rakstītajam. „Meklē Dievu visā”, „palīdzī dvēselēm” – šie bija viņa dzīves ideāli. Viņš dedzīgi iestājās par Dievu un cilvēku.

Sv. Francisks Ksavers (1506-1552), kuru pieminam 3. decembrī, bija viens no sv. Ignācija sapulcinātajiem pirmajiem līdzbiedriem, kuri 1534. gada 15. augustā Parīzes Monmartras kapelā salika kopā šķīstības un nabadzības svētsoļījumus ar apņemšanos doties uz Svēto zemi, lai strādātu apustulātā. Misijas ideja atrodas jezuītu aicinājuma būtībā, cenšoties ieklausīties Kristus aicinājumā, viņam sekot, kalpošanā atdoties Kristum, lai dotos pasaulē izplatīt viņa mācību. Ideāls ir būt par

karavīru Dievam zem krusta karoga, kalpot vienīgi Kristum Kungam un viņa līgavai Baznīcai Kristus vietnieka virs zemes – pāvesta vadībā.

Francisks dziļi sevī uzņēma Kristus misiju norādi: "Ejiet pa visu pasauli un sludiniet Evaņģēliju visai radībai" (Mk 16:15). Reliģiozo personu aicinājums uz evaņģēlisko padomu īstenošanu dzīvē atver jaunus ceļus Baznīcas apustulātam un no tā izrietošajiem evaņģelizācijas spēkiem. Ar savu misiju darbību Indijā, Dienvidaustrumāzijā un Japānā Francisks norādīja un veicināja pasaules uzpurēšana Dievam. Viņa dzīves liecība Jēzus Evaņģēliju pasludina vārdos un darbos. Jo īpaši to pasludina liecība par pilnīgu pašatdevi Dievam, uzticot viņam visu radību. Kristus caur viņa dzīvi atgādina savu vēlēšanos, lai šajā pestīšanas misijā - "atgriezt" Dievam visas lietas - ņemtu daļību visi, kas gatavi sekot viņam un ļauj Evaņģēlijam pārņemt visu savu eksistenci.

Sv. *Filips Neri* (1515-1595), kuru pieminam 26. maijā, pirms nāves teicis: „Kas meklē ko citu, ne Kristu, tas nezina, ko vēlas. Kas meklē ko citu, ne Kristu, tas nezina, ko lūdz.” Filipa dibinātās oratorijas ar tām raksturīgo brālību un patiesu draudzību izrietēja no šīs dedzīgās pieredzes par kopību ar Kungu Jēzu, intensīvas un priecīgas garīgās dzīves Kristus Baznīcā, lūgšanas, ieklausīšanās un sarunas par Dieva Vārdu, gatavošanās pieņemt sakramentus cienīgi, veidoties kristīgā dzīvē, darīt mīlestības darbus par labu visnabadzīgākajiem.

Pateicoties sv. Filipa apustulātam, Baznīcas darbībā nostiprinājās iestāšanās dvēseļu pestīšanas labā.

Ganiem jābūt ar savu tautu, lai to vadītu un atbalstītu ticībā. Filips daudzus vadīja, sludināja Evaņģēliju, dalīja sakramentus. Jo sevišķi ar lielu degsmi nodevās grēksūdzēm līdz pat pēdējās virszemes dienas vakaram. Viņš aizvien rūpējās par savu sekotāju garīgo izaugsmi, atbalstīja dzīves skarbūmā, atvēra kristīgai cerībai. Savā „dvēseļu mednieka” misijā cilvēkus piesaistīja viņa cilvēciskais siltums, prieks, lēnprātība un laipnība. Šīs iezīmes izrietēja no viņa dedzīgās pieredzes par Kristu un Dieva Gara darbības viņa dvēselē. Biogrāfs par viņu liecina: „Viņš tuvojās te vienam, te otram, un visi drīz kļuva viņa draugi.”

Svinot šo lielo Jubileju, pateiksimies Dievam par šo svēto sadraudzību un atbalstu mūsu kopīgajā svētuma un Kristum sekošanas ceļā.

Kopā ar Dievu ceļā

(turpinājums)

Baznīca savā būtībā ir „vispārējais pestīšanas sakraments” (LG, 48; GS, 45: 1; AG, 1), jo Dievs mīl un vēlas pestīšanu visiem cilvēkiem (SC, 5; AG, 7), tāpēc Baznīca atbilst šai definīcijai tikai tad, kad dara skaidru šo Dieva mīlestības gribu caur kristiešu kopīgo ceļu pasaulē. Baznīcas būtība galvenokārt un tieši saistīta ar misiju. Viņa ir „vienotības sakraments” (SC, 26) caur savu darbību, kad paklausot Kristum Svētā Gara un mīlestības vienībā viņa klātesoša visiem cilvēkiem un tautām ar mīlestības piemēru, sludināšanu un sakramentiem (AG, 5). Tikai šādi viņa kļūst par sakramentu gan ciešai vienotībai ar Dievu, gan visas cilvēces vienotībai (LG, 1) par „pestīšanas līdzekli visiem” (LG, 9). Cilvēci atpestī Dieva mīlestība, kuru Baznīca sludina, lai tai ieticētu. Cieši vienojot kristiešus ar Dievu, Baznīca šo

Dieva mīlestību stāda priekšā kā dzīvu realitāti: Baznīcas sūtība ir izplatīt Evaņģēlija vēsts gaismu visā pasaulē un apvienot visus cilvēkus vienā Garā, kļūt par brālības zīmi (GS, 92, 1), „lai tā visiem un ikvienam būtu šis pestījošās vienotības redzamais sakraments” (LG, 9).

Koncila būtisko vēsti pauž šie divi principi: Baznīcas *esība* misijā nav šķirama no viņas *darbības*. Ar sludināto un dzīvē ieviestu Dieva mīlestību viņa apvieno cilvēci brālības garā. „Visi cilvēki ir aicināti uz šo vienotību ar Kristu” (LG, 3). Šī vienotība izpaužas un īstenojas pasaulē, kurā jārealizējas tam, ko Baznīca tajā izrāda savā dinamiskajā misijā kā „Dieva klātbūtnes zīme pasaulē” (AG, 15). „Misionārā darbība tiecas uz eshatoloģisko pilnību” (AG, 9) atpestītajā pasaulē.

Leona XIII un Pija X nodomu atjaunot visu Kristū attīstīja Pijš XI un Pijš XII; tagad šis nodoms izpaužas katoliskuma ietvaros, kopskatot trīs lietas: Radītāja gribu, lai visi būtu pestīti; Kristus un Baznīcas iespaidošo līdzekli šīs gribas īstenošanā; Kristus mīlestības ieviešanu pasaulē caur Baznīcu (sal. UR, 6; LG, 8; GS, 21: 5). Baznīca no reformas un nepilnības viedokļa

(LG, 48) dziļāk sevi saprot atklāsmes un savas misijas spoguļī. Vēstule Diognētam (ap 190. gadu) satur vārdus: „Kas dvēsele ir miesai, tā kristieši ir pasaulē.” Caur miesu dvēsele tiecas uz Dievu un izpaužas, tāpat arī Baznīca tiecas uz Dievu un izpaužas vienīgi savā misijā, izpaužot kristīgo mīlestību pasaulē. Mācība un sakramenti ir līdzekļi šim mērķim.

Koncils runā par Baznīcas misiju. „Svētceļotāja Baznīca savā būtībā ir misionāra, jo tās izcelsme saskaņā ar Dieva Tēva nodomu ir meklējama Dēla misijā un Svētā Gara misijā” (AG, 2). Kristus mīlestība dara spožu Baznīcas vaigu (LG, 1), tāpēc pēc savas esības viņai ir pienākums pret visiem, arī nekristītajiem, izturēties tā, lai „arī viņiem atmirdzētu Jēzus Kristus mīlestība” (CD, 16). Tas nav iespējams bez iekšējas nožēlas (UR, 7). „Tā kā visa Baznīca ir misionāra un evaņģelizācija ir Dieva tautas pamatpienākums, tad svētais Concils visus aicina uz dziļu iekšēju atjaunotni” (AG, 35). „Visiem kristiešiem neatkarīgi no tā, kur viņi dzīvo, ir pienākums ar savu dzīves piemēru un liecību, kas sniegta ar vārdiem, atklāt jauno cilvēku, kurā viņi ietērpušies, pateicoties kristībai” (AG, 11). Jo īpaši tas notiek ar dāsnu mīlestību. „Ticīgajiem mīlestībā jārupējas par pašu cilvēku, mīlot to tāpat, kā mūs mīlēja Dievs” (AG, 12). „Kristieša aicinājums savā būtībā ir aicinājums uz apustulātu” (AA, 2). „Baznīcā pastāv daudzveidība kalpošanā, bet vienotība sūtībā” (AA, 2) un „nav neviena locekļa, kas nebūtu līdzdalīgs visas Miesas sūtībā” (PO, 2).

Galvenais uzsvars likts uz laju, kurš mainītos, īstenojot Jēzus Evaņģēlija vēsti, un būtu iekļauts pasaulē kā tās uzturētājs („zemes sāls”). Laju nekas nespēj aizstāt (AA, 16). Baznīca kopīgā ceļā īstenojas tad, kad laji sadarbojas ar ordinēto kārto jeb hierarhiju. Evaņģēlijs iesakņojas cilvēku īpatnībā, dzīvē un darbā tikai ar laju aktīvu līdzdarbību.

Ticīgie laji vienlaikus pieder Dieva tautai un civilai sabiedrībai (AG, 21). Tāpēc apustulāta jomā šodien „lielākoties var darboties tikai viņi” (AA, 1). Laja dzīves stāvoklis norisinās pasaulē un laicīgās norisēs, tāpēc Dievs to aicina kvēlot ar Kristus garu un veikt apustulātu pasaulē līdzīgi raugam (AA, 2). Tiem nevajag īpašu sūtīšanu no Baznīcas, lai to darītu; pats Kungs tos sūta caur kristību un iestiprināšanu. Svētais Gars tos apveltī šim pienākumam ar īpašām dāvanām (AA, 3). Laji ir pasaules gaismā (AA, 13). Ar savu „klātbūtni pasaulē” un „savu īpašo aicinājumu” (LG, 31) tiem jāuztver ciešā saikne starp cilvēku darbību un reliģiju. Šo saikni it kā baidās daudzi mūsdienu cilvēki (GS, 36: 1). Pasaules pārveide pieder pie „jaunā mīlestības baušļa” (GS, 38: 1). Mīlestības darbi sociālā, politiskā un ekonomiskā pārveidē ir priekšnosacījumi Debesu valstībai (GS, 38: 1). Tāpēc lajam, tāpat kā visiem kristiešiem, nav jānīcina miesīgā dzīve. Cilvēka cieņa nosaka, ka cilvēks pagodinātu Dievu savā miesā (GS, 14: 1).

Reliģija neattur cilvēku no šīs zemes sabiedrības veidošanas (GS, 20: 2); reliģija rosina kristieti uz šo veidošanu. Šajā darbībā ietverta visa Kristus iemiesošanās un zemes dzīve (GS, 32). Caur Kristu darbs ieguvis jaunu un galīgu cieņu (GS, 67: 2); savā darbā mums jāatdarina Kristus aktīvā mīlestībā (LG, 41). Lajs ir reizē ticīgais un pasaules pilsonis ar vienu – kristīgu sirdsapziņu: pēc tās tam arvien jāvadās abās jomās (AA, 5). Kļūdaini būtu mākslīgi pretstatīt profesionālo un sociālo darbību reliģiskai dzīvei (GS, 43: 1). Abas darbības vienojas, jo līdz ar vienojošu plānu virs zemes Baznīcai uzticēta arī vispārēja (katoliska) misija. (turpinājums sekos)

Pirmā skrutīnija

Pirmā skrutīnija gavēņa trešajā svētdienā ievada izvelēto aizvien lielākā šķīstīšanās un apgaismības pieredzē, palīdzot ar Dieva Vārdu šķīstīt prātu un sirdi, nostiprināties pret kārdinājumiem, panākt tīru nodomu un pamudināt gribu vairāk tuvoties Kristum, kā arī nostiprināt Dieva mīlestības pienākumu. No kandidātiem tiek prasīta griba iegūt dziļu izpratni par Kristu un Baznīcu, vairāk iepazīt sevi ar sirdsapziņas izmeklēšanu un īstu gandarīšanu.

Pasludinātais un skaidrotais Dieva Vārds (Izc 17; Ps 95; Rom 5; Jņ 4) rosina pārdomāt par dzīvinošiem resursiem cilvēka dzīvē. Kādas ir cilvēka slāpes un vēlmes? Kā šīs vēlmes tiek īstenotas ar Dieva dotajām dāvanām un iespējām? Kādā veidā grēks neļauj apmierināt dziļākās slāpes pēc Dieva, pēc mīlestības, patiesības un žēlsirdības? Jāapzinās grēki kā šķēršļi, kas traucē piedzīvot patiesu cilvēcīgu un kristīgu atjaunotni. Varbūt grūtības dzīvē liek kurnēt pret notikušo, nocietina sirdis tā, ka neizturam Dieva pārbaudi, nesadarbojamies ar sirdi ielieto Dieva mīlestības ūdeni. Dialogs ar samarieti palīdz uzdot jautājumus sev un Jēzum, kas sastapts dzīves ceļā. Atgriešanās un mainīšanās izpaužas Jēzus iepazīšanā un pieņemšanā, kas ir ticības ceļš kopā ar draudzi.

**PIEAUGUŠO KRISTĪGĀS
INIČIĀCIJAS RITAM - 50**

Pēc šāda Dieva Vārda skaidrojuma seko aizlūgšana par izvēlētajiem, kuri vai nu atrodas uz ceļiem vai noliec galvas. Lūgšana mijas ar klusumu, kurš ļauj Dieva žēlastībai labāk skart sirdi, lai piedzīvotu sekojošu atbrīvošanos ar eksorcismu, kas ir lūgšana Tēvam, kad rokas savienotas, un lūgšana Kristum, kad rokas izstieptas pār izvēlētajiem. Iespējama arī roku uzlikšana ar pieskaršanos izvēlēto galvām. Tā ir dziedinoša saskarsme, kuru veic dievkalpojuma vadītājs, dažkārt galvotāji un pat draudzes pārstāvji. Šādi uzsvērtā saikne ar draudzi, un to pastiprina visu klātesošo izstieptās rokas ar plaukstām uz leju pār izvēlētajiem. Ar šo Svētā Gara nosaukšanas - „epiklēzes” – žestu liecināts par Kristus dāvāto Gara klātbūtni Dieva tautā, kas sapulcējušies lūgšanā. Pēc aizlūgšanas un dziesmas izvēlētie tiek atlaisti.

Otrā skrutīnija

Otrā skrutīnija gavēņa ceturtajā svētdienā rituāli notiek tāpat, kā iepriekšējā pirms nedēļas. Šoreiz teoloģiskais akcents likts uz atveseļošanas, uz redzēšanu vispirms garīgā nozīmē, lai varētu sagatavoties jaunai kalpošanai kā Dāvids (1 Sam), būt par ganu vai atbildīgu kristieti Jēzus spēkā (Ps 23), būt par gaismas bērnu (Ef 5).

Evaņģēlija centrā atrodas aklais no dzimšanas (Jņ 9), kas atveido cilvēka ļaunuma pieredzi, iedzimtā grēka stāvoklī. Cilvēks dzimst iedzimtā grēka stāvoklī un nereti nesaņem atbalstu Jēzus Kristus iepazīšanā, radi un vecāki klusē par morālām un garīgām vērtībām. Šajā cilvēka garīgajā aklumā, pasīvajā stāvoklī Dieva iniciatīva Jēzū Kristū atklājas visā savā radikālās atjaunotnes iespējā.

Izvēlētajam Dieva Vārda klātbūtnē ļauts iztēloties sevi aklū, citu izmantotu un iespaidotu. Aklumā, nabadzībā, atstumtībā var pārņemt nedrošība un bailes, varbūt kauns par grēkiem. Jēzus sastop katru, kas atvērts ticības gaismai, lai savādāk skatītu savu dzīvi individuāli un sociāli.

Skrutīnija tiecas atklāt ne tikai labāku, bet arī pareizu uztveri, pateicoties Dieva atbrīvošanai ar eksorcismu, kad izvēlētais aicināts apzināties ne tikai savus grēkus, bet arī tumšo apkārtējo pasaulīgumu, ideoloģiskos spaidus un ļaunumus pasaulē, kurā Kristus ir gaisma pats (Jņ 8: 12) un caur saviem sekotājiem (Mt 5: 14 – 16).

Aizlūgumi vērsas pie debesu Tēva, lai dāvātā ticība uz Dieva Dēlu palīdzētu ienākt gaismas valstībā; lai izvēlētie tiktu atbrīvoti no aklū darošām maldu vērtībām; lai kā gaismas bērni tie nostiprinātos Dieva patiesībā un piedzīvotu patiesu brīvību.

Trešā skrutīnija

Trešā skrutīnija gavēņa piektajā svētdienā rituāli notiek tāpat, kā abās iepriekšējās svētdienās. Šķīstīšanās un apgaismošanās šoreiz notiek, pateicoties atdzīvinātājam Svētajam Garam, kas ļauj patiesi dzīvot (Ez 37), dzīvot pēc gara (Rom 8) un sastapt Jēzu kā augšāmcelšanos un dzīvību (Jņ 11). Izvēlētais rosināts izvērtēt savas vilšanās, noraidījumu, padošanās grēkiem, vajībām un netikumiem, lai līdzīgi Lāzaram celtos augšā un iznāktu no sava kapa noslēgtības. Skrutīnija šoreiz rosina pārdomāt par jauno kristieša identitāti Dieva priekšā un Kristus Baznīcas ietvaros. Iespēja arī pārdomāt par Svēto Garu, kas tiks piešķirts Iestiprināšanā.

Aizlūgumi domāti nožēlas uzmodināšanai, nevis noslogošanai ar vainas sajūtu. Apzinoties savu garīgās nāves un kapa pieredzi, izvēlētais labāk var novērtēt Jēzus nesto atbrīvošanos un piedošanu. Tāpēc noder pārdomas par to, no kā ir jāatsakās, lai dzīvotu pilnvērtīgi, iepazītu dzīvi, kas brīva no atkarībām, neatbilstošas piesaistīšanās pie pārejošām lietām vai iluzorām ideoloģijām. Kādas ir cilvēka reālās vajadzības no Dieva? Kāda ir dzīve „pēc miesas”, no kuras jānovēršas, lai dzīvotu „pēc gara” miesā, neatrauti no miesīgām vajadzībām šajā pasaulē?

Evaņģēliskais notikums ar Lāzaru (Jņ 11) uzsver sākotnējo Jēzus distanci, kad Lāzars saslimst un pat nomirst, lai Jēzus viņu pieceltu un atbrīvotu jaunai dzīvei pēc Dieva plānā noteiktā laika (Jņ 11: 9 – 11). Jēzus dod iespēju jaunām attiecībām: sākotnēji jau esošā cilvēciskā draudzība paredzēta Dieva godībai, kuru var redzēt tikai ticībā.

Pie aizlūgšanas izvēlētie nāk priekšā uz jaunu dzīvi, atpazinuši sevi Lāzarā un atzinuši savu morālo verdzību. Viņu atbrīvošanās uzticēta Dieva noteiktam laikam, kas turpinās kristieša dzīvē un allaž mijas ar garīgiem mierinājumiem un it kā Dieva esošo prombūtni. Katrs izvēlētais savu dzīves noiето un vēl ejamo gājumu uztic Dievam gatavībā uzņemties turpmāko ceļu vēl lielākā kopībā ar sinodālo Baznīcu.

KATEHĒTISKĀS TIKŠANĀS

uzsāksies svētdien 2022.g. 6. martā,
SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ
plkst.13.15

Visi laipni aicināti, kas vēlas tapt
kristīti, pieņemt pirmo Svēto Komūniju
(iet pie Dievgalda), laulāties,
iepazīt vai padziļināt
Katoliskās Baznīcas
ticības mācības pamatus

Aicināti – skolas vecuma bērni, jaunieši
un pieaugušie – visās vecuma grupās
Sazināšanās tel. 29654800; 29991637

* * *

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu
pie dievnama apmeklēšanas vai
ar bankas pārskaitījumu
Rīgas Svētā Jēkaba
Romās katoļu draudze
Reģ Nr. 90000106696
UNLALV2X
SEB bankas konta nr.
LV84UNLA0002000701505
* * *

Lielākā dāvana
dzīvajiem un mirušajiem
Jēzus Kristus Upuris –
sv. Mise par dzīvajiem un
mirušajiem – konkrētos nodomos ir
lielākā dāvana, aizlūgums un atbalsts
cilvēku vajadzībās.
Pieteikt šos nodomus var
sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com